

Psyket

Jag var fylld av längtan till att skriva i morse. Blickade ut genom patientrummets fönster på den vintersolsupplysta Magnolians nakna grenar. I ett stillsam halvt slumrande tillstånd, med arbetsuppgift att vaka över neddrogade halvt livlösa änglar, inkapslade i tvåhundra kilo transfetter, organ fyllda med kemikaliskt blod och nikotin. Ljudet av en sluten psykiatriavdelning som sakta vaknar till, hasande fötter som släpar sig till kaffebordet, raska fötter från personal som vrider i lås och öppnar dörrar, cigaretter som tänds. Nervösa skratt och sömniga viskningar. Jag blir avbruten när jag läser utdrag ur Meister Eckharts predikningar. En skärrad röst som darrar i luften. Det flaggas upp en dramatisk känsla innanför patientens flimrande blodfyllda blickar. I väntan på svar. Som om vi hade mandat att ge svar till dom svarslösa. Som om läkarna vore ställföreträdande gudar, som kunde ge exekutiva orakelsvar om den slutgiltiga flirten med syster död. Patienten ser ut som ett minus i livet, ett levande frågetecken. Han skrattar med tårarna i halsen åt knarkarens bröd som han bryter i hemlighet i någon sunkig lägenhet. Det interpersonella glappet i tomrummen mellan orden i telefonluren. Orden som sliter sig från sin syntax och upprepar den trasiga själens utslitna fraser om alltings konstanta överjävlighet. Inom armlängds avstånds överträds det gränser för mitt förstånd. Emellan fyra ögon slocknar en stjärna i ett parallellt universum. Läkemedelsföretagens clown gråter under masken. Fackets företrädare står handfallna och paralyserade som rådjur på ett järnvägsspår. Skötarna och syrrorna jobbar ihjäl sig med människor som vill ha ihjäl sig själva. Det kanske är guds sjuka humor och gränslösa medkänsla. Meister Eckhart skriver att vi ska tillbe Gud utan mental inblandning, gripa honom i hans såhet, utan några föreställningar därom så att själen kan genomlysas av hans verklighet.

Blåvalen på rum två läcker. Hämta björnlím, kakaofett och spikpistol. Det har blivit ett toxiskt läckage på en strandad psykval. Det skulle vara förödande för de ineliggande patienterna om detta läckte ut till allmänheten. Överläkaren konsulterar sjutton syrianska proffsgråterskor och en gammastrålningsröntgen utförs på plats, med läkaren i en pryddlig blykostym. En sekulariserad arabtalande skötare svarar en patient på frågan om det finns en gud. Nej svarar min kollega helt kallsinnigt. Jag förstår min kollegas nej likaväl som jag förstår den troendes ja. Men patientens händer är kontaktsökandes på samma sätt som Thomas tvivlaren i Caravaggios målning. Skulle jag behöva välja emellan den galna gudomliga gnistan hos den mentalt sjuke och min kollegas cyniska självtillräcklighet, så väljer jag gnistan som bränner ner eoner av kall egotism.

Av självbevarelsedrift har vi täppt igen det öppna såret. Vi inte bara stänger det, vi häller salt i varandras sår, och sedan syr vi samman det. Jag frammanar bilden av samhället som ett gigantiskt inflammerat sår. Bristen på kontaktytor har etsat sig fast som teinet på emaljen. Det tysta föraktet för dom svaga sprider sig som metastaser ut genom sjukhusväggarna och in i samhällskroppen som en klåda i hjärtat, samvets kval som måste tystas ned, ett trasproletariat som måste osynliggöras. Det är blå döda anemoner som livnär sig på det syrefattiga ljuset. Lysrör och tobaksdamm. Operationen misslyckas. Läkaren får se det tvärgående snittet från bröstvärta till pulsåder med glödgad ståltråd, som sedan pudras med talk från vitmenade gravar och katakomber från bortglömda patienters psykedeliska fredsricken. Strömförande föremål placeras likt relik runt patienten, och kristaller som avlägsnats från patientens hjärna lyser i purpur och guld, till läkarkårens stora förtjusning. Läkaren stämmer upp i niostrukna C, och läkarstudenterna stämmer in med sina röster,

med påföljd att de gyllene kristallerna exploderar och sedan förångas i ett regnbågsfärgat ljus. Patientens lekamen krymper till läkarens stora förvåning till den ålder han har regredierat till. Hon har återfött sig själv genom en kataklysmens transpersonella hyperregression. De vitala parametrarna är helt utan anmärkning. Ståltrådssuturen har vaporiserat sig genom den psykomorfa härdsmltan. En liten regnbåge som förebådar både hopp och en del förvirring, fyller rummet med en känsla av åttiotalsdisco. Läkaren förvissas sig om att patientens själ håller på att lösas upp i takt med att det personliga färgspektret sakta förbleknar och rummet återfår sin gråa ton. Läkaren är trots patientens stora metamorfos ändå nöjd med resultatet. Han trummar med fingrarna på sina korsade ben. Patientens medvetande är nu förenat med det kosmiska gudomliga medvetandet, som kanske Meister Eckhart skulle ha uttryckt det. Men det är ju förstås en subjektiv och naiv efterkonstruktion mumlar läkaren för sig själv. Ett litet trött och vilset däggdjur med näringsdropp i armen vilar stilla på den i jämförelse med kroppen jättelika sängen. Pulsslagen är som små nervösa hoppande grodor. En stor tung kropp ligger avtecknad mot det svettiga lakanet som en snöängel. Mitt i snöängelns hjärta ligger det lilla däggjuret och sover djupt. Livstids koma konstaterar läkaren nyktert. Komatös ursprungsmänniska med ett permanent frigjort själv diagnostiserar läkaren plötsligt. Strömlinjeformade medelklasstårar trillar på själavårdarens kinder. Doften av snö som aldrig kommer, ränder som aldrig går ur. En vårdapparat som står och stampar i ett paradigm, likt en utmärglad tiger i en bur. Hierarkierna som rasar i vita korridorer som ett ikeabuddhistiskt kastsystem. En vårbudget som man skär i som en slaktkniv igenom mörk materia. Och ändå så finns hoppets sista utpost, den stora kalla lutherska modersfammen och vita kläder som luktar kemiskt rent. Kärleken är en färskvara. Gud är ett verb och antilopen böjer sitt huvud för rovdjuret.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kosmosindian med Poeter.se id #606 innehar upphovsrätten